

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

XII Premi Literari Sant Jordi 2001

MENCIÓ ESPECIAL

Narració joves 14-20 anys

**Jo he trobat el paradís
de
Santi Pàmies Sans**

© Text: Santi Pàmies Sans

© Edició: Ajuntament de les Borges del Camp

Concurs de Narració
per a joves de 14 a 20 anys

“Jo he trobat el Paradís”

~~Era~~ Es fosc. La Lluna començava a treure el cap, poruga, però constant. Aquelles ~~sa~~ selvterrasses ajardinades em recordaven els llunyans paisatges que havia vist uns dies abans, però... tenien alguna cosa que lesels feia diferents: potser aquelles palmeres esveltes i robustes que s'enfilaven buscant un raig de Sol, potser aquell brogit de les fonts d'aigua que els hi donaven vida... la veritat és que no ho sé. Em notava cansat. ~~Aquells~~ Els últims dies havien estat més tranquils però res no em treu el neguit de l'aventura que m'havia portat fins aquí; ~~eren~~ son masses corregudes a mitjanit, masses nits dormint a l'intemperia ~~selva viva~~, masses... masses aventures en tan poc temps.

Però... començaré ~~per~~ el començament, que és per on es comença millor:

Dilluns. Com cada matí, la ciutat de Tarraco s'omplia de comerciants que venien des de Roma, Atenes... I venien a vendre els seus productes al mercat. Era l'any 201 a.C.. Jo era un jove *indigeta* provinent d'Empúries que treballava a les terres dels romans, però aquell dia no s'obrien i tenia

feita. Vivia en una *insulae*, a la part baixa de la ciutat, tocant al port, fora muralla. La veritat és que no ~~tindria~~~~en~~ molts dies de festa i, per això, no sabia ben bé que fer. Vaig estar una estona mirant el mar: blau, tranquil, amb les onades que recollien la brisa salada i se l'engolien; la veritat és que sempre m'havia agradat el mar i somiava en fer algun dia ~~en fer~~ un llarg viatge, mar endins, travessant la Mare Nostrum, fins a les terres del Nil, i seguir ~~terres~~més enllà fins a l'Hindus, als confins de la terra. Però, no es podia viure de somnis, i vaig decidir anar a donar una volta fins la vila que hi havia a l'oest de la ciutat. El propietari d'aquella vila era el prohoms Julius i ja em coneixia perquè en èpoques de collita em llogava. Vaig agafar el camí del port i vaig seguir fins al començar els conreus ~~Erade~~ vinya i olivera; hi havia uns vint homes treballant; feia calor; era l'estiu. Vaig seguir el camí fins entrar ~~ena~~ la vila; era un gran recinte, amb habitacions pels treballadors, magatzems i la casa dels senyors; a l'entrada hi havia una gran portalada que hi deia: *Vila Julius*. Estava donant unes voltes pel pati central quan va sortir Julius del magatzem:

- Ah! Flavis! Ets tu! Que fem?
- Mira... bé! Avui tenia festa i he vingut a veure com estàveu els de la caesa.
- Bé!, estem bé!. Mira Flavis, aprofitant que ets aquí m'hauries de fer un favor, si no és demanar molt!
- Sí home, sí! Diques.

- Avui marxa la nau que va cap a Alexandria i no m'he recordat de dir-los-hi que em fessin portar un carregament de tela fina.
- Ah! No passa res. Ara hi vaig ~~amb~~en un moment i els hi comunico.
- Gràcies. Sabia que podia confiar~~amb~~en tu.
- De res home, de res. Ave!. Fins ara!
- ~~Adéu~~Ave!

En Julius m'havia fet molts favors i jo sempre li vaig estar agraït; per això, sempre que tenia l'ocasió d'ajudar-lo, ~~l'ajudava~~ho feia. Sense dubtar-ho, vaig anar corrents cap al port abans no marxés la nau. Ja sabia quina era la nau, perquè de casa meva me la mirava moltes vegades. Era gran, enorme, amb unes llargues veles de tela blanca. Ja feia dos o tres setmanes que estava al port. Hi vaig arribar amb un tres i no res i la nau encara estava surant damunt les onades; però calia donar-se pressa ja que els tripulants ja feien els últims carregaments. Vaig anar fins la passarel·la que unia el vaixell amb el port i ~~v~~vaig ~~pujar-la tot decidit~~decidir en pujar-la. De dalt estant, la mar encara era més impactant; el moviment constant de les ones, l'aire que petava ~~amb~~ les veles,... era el meu somni fet realitat. Quan ja em veia pilotant aquella nau, em va despertar un crit sec i greu:

- Ep noi! Que fas aquí! Que ~~marxem~~salpem!

Em vaig espantar. Encara atordit pel crit, em vaig girar... era el capità!

- Perdoni... és que el senyor Julius m'ha dit que li ~~port~~portéssiués un carregament de tela fina d'Alexandria.

- Es clar que sí home! Digues-li que es posi tranquil perquè, com hi ha sal a la mar que jo li portaré, per Posseidó!
- Gràcies. Moltes gràcies

Responia jo amb veu tímida. ~~Em vaig~~Anava a dirigir-me~~dirigir~~ cap a terra ferma un altre cop, quan vaig veure una moneda a sobre la coberta dos passos més enllà, cap a popa. No era una moneda normal, la trobava més brillant... més... no sé; la veritat és que no se'm va acudir res més que anar-la a buscar. Clar, vaig pensar: "no vindrà de dos segons tu!". Quan m'anava a acotxar per agafar-la, vaig sentir com els remers començaven a feinejar; el vaixell es començava a moure sota els meus peus!. La veritat és que no sé que em va passar pel cap en aquell moment; estava dividit: el cap em deia que saltés a l'aigua i nedés cap al terra ferma~~port~~, però el cor em deia que ~~m'apoiés~~em recolzés a la barana de popa i mirés mar enllà. Quan estàs assegut en un banc del fòrum és molt fàcil decidir això, però dalt d'un gegant com aquell i amb tan poc temps...

Vaig tenir por. Em vaig espantar. Sabia que allí es decidia la meua vida i em vaig quedar immòbil. Quan vaig poder reaccionar ja no es veien ni les torres de la muralla, només les siluetes dels turons que vorejaven la costa. Sol. Em sentia sol. M'allunyava de casa; cap a Alexandria, amb una moneda. La vaig mira bé: n'era una de les grosses; almenys podria subsistir durant un temps amb cinquanta-cent sesterkis. Mentre pensava en el meu futur, em va venir el capità i em va dir:

- Ep noi! Que hi fas aquí?
- Aaaa... mm... doncs... jo... volia anar a Alexandria...
- Ai, desgraciat!. I com em pagaràs el viatge? Són vinti-cinc sestercis. - -
ediguéés amb un to més seriós
- Ah! Per això no hi pateix! Miri, aquí els té.

Li vaig donar la meva moneda i ell, mirant-se la moneda amb els ulls esbatanats em va tornar el canvi més segur. No sabia on m'havia ficat, però, la veritat és que tenia força por; però per l'altra part m'entusiasmava! El meu viatge!. Tenia ganes d'arribar a Alexandria i veure món.

Aquells dies a alta mar van ser tot un somni; cada dia era una experiència nova. Em sentia l'home més afortunat del món, i havia perdut la por al futur.

Vam arribar a Alexandria vorejant la costa amb quaranta-tres dies de navegació a l'esquena. Mai havia vist una ciutat tan brillant: un port immens s'alçava als nostres davant-peus, tot eren naus de comerç i de guerra; darrera el port s'hi aixecava una gran ciutat, amb una corpulent esfinx al centre; tot eren cases, gent, i tons groguencs i blancs que ressaltaven amb el càlid desert; a l'est de la ciutat, empetitides per la fam de la llunyania, tres gran piràmides, blanques com la neu, sorgien del desert com pedres sagrades.

La veritat és que no tinc paraules per descriure tant grat paisatge; és un d'aquells moments en que no t'arrepenteixes d'haver deixat la casa i els

teus. Em vaig acomiadar de la tripulació i em vaig disposar a trepitjar terra egípcia. Feia més calor que a Tarraco, però, potser les emocions que m'havia causat el fascinant entorn m'havien refrescat.

Era migdia i els Sol picava de valent a les teulades d'Alexandria. Vaig fer un vol turístic per la ciutat; no haguera dit mai que hi pogués haver meravella tant gran. Seguint, seguint, vaig arribar fins al mercat, ~~i és allí~~ on ~~em~~ vaig trobar ~~a~~ un mercader grec que, veient-me tan sorprès em va dir:

- Noi, tu has tombat poc món! – i es posà a riure– Si segueixes la ruta de l'est –i m'ensenyà un mapa que es tragué de sota la túnica– arribaràs a un nou món, arribaràs al paradís; allò és fascinant: tot és verd, fètil, humit,...
- Uau! – vaig exclamar - i és molt lluny?
- Home... doncs una mica. Si segueixes la ruta, aniràs trobant petits poblats, fins travessar el desert. A partir d'allí – i sospirà novament – prats i prats verds, amb dos grans rius que els s voregen...
- Hi ha estat mai?
- Sí. Un cop; hi he de tornar com sigui. Però no tinc diners per fer el viatge... – i aixecà les celles com a signe de lamentació.
- Per que ho diu? Se'l veu ric.
- Allí no valen els *sestercis*. És un altre món. Només conta l'or...
- Or?. I on venen or?

- Hi ha un mercader davant del palau de l'emperador, però no és barat, va molt buscat.

Em vaig quedar amb aquella conversa al cap; a mida que anava avançant el ~~temps~~ dia sentia la veu que em repetia una i altra vegada: “prats verds, muntanyes cobertes de neu, llacs, selves denses,...”.

Em vaig tombar tota la ciutat; era mitja tarda quan vaig dir: “prou! Si he arribat fins aquí podré arribar fins el nou món”, i em vaig decidir a cercar el mercader de palau. Cases, carrers... fins que em vaig trobar davant de palau; era immens, amb unes escalinates lluent que donaven a una immensa construcció de planta rectangular vorejada de blanques columnes. Allí, davant, hi havia unes tendes, però no eren com les del mercat, en aquelles s’hi venien objectes de luxe. No em va fer falta buscar molt per trobar el ~~m~~ Mercader d’eOr, o almenys és així com li deien els que el coneixien. Ell es deia Alí, era baixet i calb, d’uns quaranta i tants anys; en el ~~fronts~~ se li notaven les marques ondulades del temps, i ~~en~~ a l’espatlla, les de la guerra. Em vaig disposar a parlar amb ell:

- Hola, bon dia.
- Bon dia tingui vostè, que desitja.
- Voldria or.
- Ooooh! – rigué irònicament mentre es fregava les mans.
- M’han dit que aquí en podria aconseguir.

- Sí, però.... – i es passà la llengua pels llavis mentre intentava dir alguna cosa que ~~no~~ m'havia de molestar'~~agradar~~ – és... una mica car... i vostè...
- No pateixi per això; jo tinc diners.
- Essent així, vostè dirà – i tragué una capsa amb pedretes brillants, grogues com la sorra. No sé, allí hi havia molts diners, potser tres mil *sestercis*, o més.
- Vull setanta-cinc *sestercis* d'or.
- Setanta-cinc?. Porta els diners?

Li vaig acostar la meva mà plena de sestercis acompanyat amb un gest de felicitat

- Sí, aquí els té.

I en ficà tres grapadets en una bosseta de tela, lligada amb un fil negrós, mentre mirava a banda i banda amb la llengua a fora i remugant.

- Moltes gràcies.

~~Li vaig acostar la meva mà plena de sestercis acompanyat amb un gest de felicitat;~~ tenia l'or, el paradís era cada cop més a tocar de la mà. I amb aquest somni, vaig decidir anar a dormir en algun hostel, per poder començar la caminada l'endemà.

Els raigs de Sol començaven a ~~rajar~~ brollar d'entre les dunes del desert; era la matinada. Jo em decidia a emprendre el meu llarg viatge cap el paradís, per això, vaig anar al mercat buscant el grec del mapa i li vaig

comprar ~~un mapa~~, clar que... més que un mapa semblaven uns gargots, encara no s'havia explorat prou aquella zona. Sabia el que m'esperava però: un llarg desert, amb petits pobles. A partir d'allí, sabia que la vegetació havia d'anar augmentant fins arribar al paradís.

Anava molt segur de mi mateix perquè sabia què era el que volia i que una ocasió així no se'm presentaria mai més a la vida, així que primer que res calia un camell ~~vaig un camell~~ per travessar el desert i ~~vaig~~ començar l'anada al paradís.

Van ser molts dies al desert, en total cinquanta-set. Cada dos o tres dies em trobava algun poblat, on canviava alguna pedreta d'or per aliments i aigua. Les nits al desert eren molt fredes i ventoses; de dia, la calor et feia veure miratges que s'esborraven amb els forts vents que corrien. Va ser molt dur, fins que, un dia, sense més ni més, vaig veure, en la llunyania, una fina ratlla verda. Estava clar que havia de ser el paradís; vaig saltar del camell, el vaig agafar per les ~~cordes regnes~~ que tenia lligades al coll i el vaig estirar amb força; semblava que el cansament s'havia esvaït amb la verdor, com el vent fa amb la boira ~~boira fa amb el vent~~. Cada cop es veia amb més claredat; primer, començaven a contrastar les herbes amb el desert alternativament, fins que unes grans prades cobrien com si fossin alfombres, el càlid sòl del desert. Aquell paisatge em va fer saltar una llàgrima que recorregué tota la galta fins la barbeta, on caigué al buit, fins la meua mà seca. Més enllà de les planes, s'hi podien endevinar les siluetes d'un gran bosc. El comerciant no m'havia enganyat, allò era el paradís. Em

vaig aturar en un petit bassal que hi havia abans d'entrar en el bosc i vaig glopejar dos ~~manades~~ grapats d'aigua; no podia perdre el temps. Vaig pujar al camell i vaig seguir, avançant en el bosc; era un paisatge únic: uns arbres ~~altres~~ i dobles s'enfilaven cel amunt, mentre que en el terra humit en ~~surtien~~ sortien uns arbrets arrodonits, verds i de fruits ataronjats. No vaig saber ben bé el que em va passar pel cap en aquell moment, però, ara, amb la ment ~~tranquila~~ tranquil·la, crec que vaig sentir trobar el paradís i la tranquil·litat després de dies interminables pel desert. Malauradament, aquest sentiment no em va durar gaire, perquè vaig veure com uns genets s'acostaven a tota pressa; anaven vestits amb peces de cuït i pell, duïen una armadura al cos, un casc platejat en forma de drac i una destal a l'esquerra. Jo no sabia que fer, cridaven entre ells amb una altra llengua dins la meua ignorància. Aquells dos guerrers em semblava que buscaven algú; vaig apretar a córrer damunt del meu camell seguint la direcció que ja portava, quan vaig notar que algú una cosa em ~~golpejava~~ colpejava a l'esquena; ~~vaig caure~~ el meu cos rodolà per a terra amb un dolor fortíssim i no se'm va ocórrer altre cosa que llençar la bosseta d'or fora del seu àmbit de visió. Vaig veure com un dels guerrers se m'acostava, però jo ja vaig perdre el coneixement. Per sort, em vaig despertar al cap d'una estona llarga. Estava jo, la meua roba, i vaig fer un gest per mirar si m'havien pres l'or, ~~i~~ L'or! ~~No~~ No l'havien vist; però, això sí, llàstima del camell, me l'havien pres. Així que sense camell ni aliments, vaig seguir caminant cap on ~~es~~ penia sortia el sol, cap a l'èst, com sempre. De tant en tant, quan tenia

gana, agafava fruits dels arbres, i quan tenia set, em parava en un dels ~~riars~~rierols que baixaven entre roques i herbes verdes.

Van ser set dies~~k~~ de caminar, només reposant a les nits, en grutes que ~~trovabat~~trobava entre els petits turons, o en les copes dels ~~comfortables~~comfortables arbres, envoltat de petites ratetes amb cua llarga, que em feien menys feixuga la nit. Al setè dia, quan el Sol ja aconseguia el seu punt més elevat, vaig veure, entre les copes de dos arbres, un turonet ~~regnat~~dominat per un poblet. Semblava un lloc tranquil, on se m'acolliria bé, així que no en vaig dubtar i em vaig posar a caminar en direcció al poblat. Era petit, envoltat de muralles i amb una torre a cada cantó; les parets eren blanques com la gebra que ~~subria~~cobria el bri d'herba a la matinada; davant del portal, un pou fet d'argila amb una galleda grisa. A l'entrada hi havia un home amb una espasa guardada entre el seu cos i el cinturó d'espart; duia una peça de roba que el vestia de dalt a baix, d'un color blanc grogós; també duia una cinta envoltant ~~el~~el cap, que li queia per l'orella esquerra fins a l'espatlla. Era de pell fosca, ulls marrons com les cues d'aquelles ratetes d'arbre que em feien companyia a les nits; tenia una barba pobre, negra. Tenia les mans grans, amb uns dits dobles i els braços coberts per les mateixes mànigues de la túnica; aquesta li arribava fins els genolls, on se li veien unes cames gruixudes i fortes, amb uns bíceps que es prolongaven fins els turmells, on començaven unes sandàlies que li protegien~~subrines~~ els peus, fetes també d'espart, com el cinturó—que li

~~envoltava la cintura~~. No se'l veia antipàtic, així que vaig intentar ~~entablar~~
encetar conversa amb ell; m'hi vaig acostar.

~~acostar i ell em va dir:~~

- Bon dia tingueu!

- *Kom ai k tu katuto?*

- A... m... – no entenia res, així que ~~jo~~ li ~~vaig dir~~contesto – jo... *Romanko*

-

- Romà vols dir?– se sentí una veu que sortia de darrera el portal.

-En aquell moment aparegué un home una mica més vell que el vigilant, sense barba, però amb una vestimenta més o menys igual. Jo em vaig quedar parat, i li vaig dir:

- Sí. Vostè m'entén?

- *I esklar ke síks!* Jo vaig *eskar* molt de temps a *Romak*, en un *cirk*, fins que vaig *decikir* de venir *akí*.

- Així que Roma!. Bonica ciutat. I que hi feuas aquí?

- Vaig venir per *komerç* i m'hi vaig *kedar*.; Messopotàmia és el paradís, no trobaràs res igual en *tok* el món.

- Jo voldria anar ~~en~~ fins aquella vall que diuen que hi ha entre els dos grans rius.

- Allò és el centre de Messopotàmia!. Vols dir entre el Tigris i l'Èufrates. Allò és meravellós, *tok* és verd i *florik*. Si vols et podria *indikar* per on s'hi va, però primer vine a prendre un *hamar* amb nosaltres.

Vaig cedir a les seves peticions. ~~Vaig i em vaig~~ estar quatre dies en aquella poblata; la gent era molt educada, i , ~~quan al vaig~~ marxar per anar-me'n a la vall, em feru pena ~~nede deixar-lo i potser no tornar-hi haver-hi estat~~ mai més. Allí em van aclarjar moltes coses, entre elles que els qui m'havien atacat eren bàrbars del nord que, de tant en tant, baixaven en manades cap els terrenys despoblats, ~~però i~~ que a partir d'allí, ja no en trobarian'hi ~~havia~~ més, perquè allò eren terres de Messopotàmia.

Un dia que el Sol il·luminava amb ~~claretat~~claredat tota la plana que envoltava el turó, vaig poder veure, en la llunyania, un gran riu;; era l'Èufrates, el riu de l'est. ~~Aquell dia va ser quan em vaig decidir de marxar i~~
sSeguint els consells d'Adbus, el romà de Messopotàmia, vaig anar en direcció oest, cap on ~~marxava~~ es pon el Sol.

No em va costar gaire trobar el riu;; cap al vespre ja hi era. Era un riu cabalós, que feia uns centsset-cents cinquanta pams d'amplada; tot era ple de vida i color. Vaig decidir no moure'm més per aquell dia, per que estava cansat i volia dormir, així que vaig agafar un manat d'unes fruites vermelles i rodonetes, enganxades de deuess en deues per unes tiges verdes, que m'havien donat al poblata i em vaig quedar adormit ~~en a~~ la copa d'un arbre.

L'endemà, Un raig de Sol passà entre el brançam d'aquell ~~esb~~esvelt arbre i m'enlluernà els ulls; em vaig despertar. El riu baixava amb més força que el dia anterior, així que no podia travessar-lo; vaig agafar el meu farcell i vaig seguir el riu, direcció sud, fins trobar un pont. Van ser dos dies de caminar, per paisatges insòlits, plens de bellesa, des de el bri d'herba més insignificant fins l'última fulla que coronava l'arbre més alt. Al segon dia, vaig trobar un pont entre dos roques a banda i banda del riu i vaig decidir arriscar-me i travessar-lo. El pont era de corda i fustes, d'aquells que quan fa vent van de banda a banda, però, per sort, aquell dia no feia vent i el vaig poder creuar sense problemes. A l'altra banda del riu, i seguint el pont, hi havia un camí , o més aviat un ~~e~~senderó, que seguia direcció ~~e~~est, així que el vaig seguir. A partir d'allí, cada dia em trobava amb set o vuit poblats diferents, tots, però, amb la mateixa llengua, la mateixa cultura i la mateixa forma de viure. Però no em vaig aturar en cap d'ells, tan sols per dormir o comprar aliments; jo volia anar a Issin, uns dels poblats més importants de Messopotàmia. Segons els habitants d'aquelles belles terres, no havia de caure lluny i, a més, les caminades no se'm feien feixugues, ja que a cada pas descobries un món nou, un nou paisatge, una nova fruita, un nou arbre, ~~un nou paisatge...~~ tot era meravellós, é

És difícil d'explicar algunes situacions en que em vaig trobar, i aquesta n'és una elles; una vegada, un filòsof va dir que no es pot viure de somnis, però jo no li ~~concedia~~ podria donar tota la raó: tot el que havia

somiat no arribava ni a la sola de la sabata del que estava veient, potser sona estrany al sentir-ho, però era així.

Durant dues setmanes vaig estar caminant per aquell senderó, direcció oest fins que, un dia que els núvols mig tapaven la roentor del Soles movien lentament direcció est, vaig veure una gran torre que s'alçava davant meu; els arbustos del camí no em deixaven veure més, fins que vaig arrablar la rama que em privava un revolt del camí obrí davant els meus ulls esbatanats d'observar aquell monument i em vaig trobar amb la meravella de la ciutat d'Issin que s'obria s'estenia en mig en d'una immensa clariana de la selva: era espectacular. Tota la ciutat encerclada per muralles i torres gegantines; al nord nord, tota una esplanada de camps de conreu lluitava amb la selva per la supervivència; al sud, un gran mercat, ple de carrés carros i tendes de tela grogosa i vermellosa; a l'est oest, dos immenses torres vigilaven el portal per on s'entrava, des del camí que jo havia seguit, a la gran ciutat des del camí que jo havia seguit; a l'oest, brillant pel reflex del Sol, que s'amagava silenciosament s'entrellucava per damunt dels núvols, el riu Tigris; al centre, una gran ciutat, plena de cases d'una sola planta fetes d'argila, pedres i calç, i al mig d'una plaça central, un gran temple: un immens bloc de pedres treballades una a una s'alçava, distant a tot allò que passava al seu voltant; era altíssim, com dotze cases de les normals. Em vaig quedar sorprès del món que hi havia tan lluny de Tarraco; sens dubte allò havia de ser el paradís. Diuen que no arribes al cel

fins que no et mors, però jo no ho crec això, almenys ara, després de lo que he vist.

Vaig decidir entrar per la porta principal; hi havia dos guàrdies que em van deixar entrar sense cap problema, potser per que em van veure una persona poc conflictiva; segur que d'estrangers com jo, n'arribaven desenes cada dia, i no era per menys; cada racó, cada passa d'aquella ciutat era un tresor. A l'entrar pel portal oest em vaig trobar un llarg carrer, ample i molt transitat, que donava fins al temple; el vaig seguir. Em vaig trobar als peus de l'últim esglaó per arribar al cel: el temple. Des de la base, quinze sanefes de pedra blanca pujaven creuant-se fins a l'extrem superior, on hi havia una gran esfera d'or que vigilava la ciutat i on s'hi podien llegir dues lletres: "U" "R": "UR". Segons m'havia parlat el romà de Messopotàmia, Ur era una ciutat, la gran metròpoli de Caldea, una de les més grans de la Messopotàmia; estava a l'oest, prop del riu Èufrates, no molt lluny d'aquí. M'havien dit que a Ur hi havia nascut un gran patriarca anomenat Abraham. Estava clar, doncs, que hi havia una cultura i una historia que unia aquelles ciutats i les demés de les terres prop dels grans rius; allò era increïble.

Vaig estar uns dies voltant per la ciutat, fins que un savi que s'allotjava al mateix hostel que jo em va parlar d'una altre ciutat màgica, la porta dels Déus: Babilònia. Babilònia era la capital de la Messopotàmia i deien que brillava per la seva immensitat, esplendoritat i riquesa. No sé com encara no me n'havia parlat ningú, potser és que anava massa capficat amb l'idea de trobar Isin, o es que el paisatge m'havia trasbalsat. De totes

maneres, ara estava segur que on havia d'anar era a Babilònia, a conèixer tan bella ciutat, potser un esglaó més vers el Paradís; i així ho vaig fer. L'endemà al matí, m'acomiadava dels meus companys i em dirigia cap a la ciutat dels Déus, direcció nord-est. Em tornava a trobar jo i la gran immensitat verda cara a cara; tornava a observar aquells paisatges paradisiacs, aquelles palmeres que em tapaven el Sol de la tarda, aquelles ratetes que em feien companyia a les nits de Lluna nova...

El primer pont, tot sortint d'Isin em permeté travessar l'Èufrates cap al nord; vaig passar uns dies caminant, sol, tornejant una vara per fer-me el camí més agradós. Al cap d'onze dies i les corresponents nits era a Babilònia,. Vas ser en un dia plujós, amb una boira que no em deixava veure ni on posava el peu; vaig parar unes hores fins que es calmà el temporal. La sorpresa me l'enduria quan, al esvair-se la boira es començà a veure, primer una silueta, després uns colors... una immensa i espectacular ciutat: era Babilònia.

Vaig cridar, vaig cridar molt fort; realment era impressionant!. El Sol començava a sortir entre dues estàtues imponents projectant els seus raigs damunt les teulades daurades de la ciutat. A l'esplendorosa urbs la travessava una llarga avinguda, l'Avinguda de les Processons, la que any rera any lluïa amb les desfilades dels seus guerrers; a l'entrada, les muralles que envoltaven la ciutat s'obrien pas per donar lloc a un majestuós portal amb cent vint lleons magníficament esculpits, símbol d'Istar, la deessa protectora de la ciutat. Darrera el primer portal blavós i blanc,

adornat amb vidres de colors, s'hi amagava un altra portal, la anomenada porta de Marduk, decorada amb dragons que simbolitzaven al Déu Marduk, i dos frisos amb toros, símbol caldeu del Déu Adad. L'avinguda era presidida per una enorme torre, alta, potent: la torre de Babel. Ells en deien el temple de Marduk, un gran zigurat de nombroses plataformes, amb uns mil vuit-cents pams d'alçada, decorat amb totes les pedres precioses que un es pot imaginar; mirar aquell zigurat et feia sentir més fort però, a la vegada, més indefens i minúscul davant la immensitat i la majestuositat d'aquell monument. Al seu costat s'hi trobava el luxós palau de Nabucodonosor, un immens palau, decorat amb or i vidres de tots els colors i amb cinc patis interiors; quan un mirava el seu entorn s'adonava que, sense haver-la vist, Roma no era res al seu costat.

A l'altra banda de l'avinguda, els Jardins Penjants: una infinitat de terrasses plenes de mil i una plantes de totes les varietats que un podia desitjar; de les més petites a les més gegants; dels tons més clars als més foscos, passant pels ataronjats. Salts d'aigua cristal·lina que omplien els espais amb la seva constant remor, ocells de mil colors que vivien als seus arbres i alegraven la vida dels seus moradors. Un excels regal del rei Nabucodonosor a la seva estimada esposa Anytis perquè no s'enyorés dels boscos de Mèdia, el seu país d'origen. Difícilment es podria trobar altre lloc al món amb més bellesa; un racó més paradisiac per als qui hi poden viure.

Cansat per la caminada dels últims dies, però amb el cor a punt de saltar-me del pit, vaig dirigir-me cap els majestuosos jardins; el bronzir de

les abelles, el piular dels ocells, la remor de les fulles, el cantineig de l'aigua, tot invitava a la contemplació. Estirat a la tercera terrassa vaig deixar passar lentament les hores mentre se m'obrien de bat a bat els sentits per captar cada fulla que es movia, cada so que m'arribava, cada rosa que esclatava,.... Tot era especial: cada bri d'herba, cada gota de rosada. Molt especial.

És potser en aquests moments d'harmonia plena, de lligam amb l'entorn més immediat, amb la grandesa de la natura quan un es pregunta: No serà potser això el Paradís?